

Av Litt low-key gruppa: Julie Ngo, Marina Fjellvang, Sindre Scheffels, Kristine Helland, Kjartan Oftedal Nilsen, Kristina Pettersen, Helene Uri, Assad Nasir og Hilde Hagerup

Visste du at glass er laget av sand?

Jernbanetorget. Høst.

Det står folk og venter på trikken. En av dem er en jente på 20 år. Hun har et rødt skjerf i halsen, men hendene er bare. Hun løfter dem mot munnen. Blåser. Og sånn står hun da tolvuren endelig kommer. Sånn står hun da han ser henne gjennom vinduet på trikken. For første gang på et halvt år. Nei. For første gang på fem måneder og tre dager. Han ser henne. Og hun ser ham. Og går ikke ombord.

Hun (20):

Jeg ble stående og se etter trikken. Øynene hans gjennom ruten. De ble hengende igjen lenge etter at trikken forsvant rundt gatehjørnet.

Han var sikkert sint på meg ennå. Men jeg mente det ikke sånn, og noe måtte jeg jo foreta meg. Jeg tenkte på det som hadde skjedd. På det han hadde gjort mot meg. Om det bare kunne forsvinne. Ut av hukommelsen min, ut av verden. Vær så snill, tenkte jeg. Om alle minnene om ham bare kunne forsvinne. Minnene nektet å forlate meg. Likevel var det akkurat det jeg følte meg: forlatt. Ensom. Helt alene. Sakte sank jeg sammen på benken inne i venteskuret. Jeg var i et glassbur, mens verden beveget seg utenfor. Jeg frøs, men hendene mine var klamme på setet. Jeg strakte meg etter noe å holde fast i, men glasset var bare kaldt og glatt.

Han (18):

Det var da henne? Hun som sto der på holdeplassen med det røde skjerfet? Uansett hvor jeg befant meg kom lukten av henne snikende. Lukten av blomster fra parken eller noe godt hun hadde bakt sammen med moren sin og ville ha meg til å smake på. Hvordan håret hennes luktet. Det var noe helt spesielt med det, og selv om hun kanskje bare brukte en vanlig sjampo fra butikken nede i gata, så duftet det som alle mine håp og drømmer til sammen. Nå er det bare et minne. Men lukten hennes, den kommer når jeg aller minst forventer det. I brøkdelen av et sekund, når jeg runder et gatehjørne nede i byen eller går over skolegården og ser bort på benken der vi pleide å sitte. Minnene om henne spinner som en rulletekst gjennom tankene mine før de blir borte. Hun er borte. Hun er ikke lenger min. Hun er sin egen. For det er grenser for hva man kan tilgi. Fremdeles har jeg et svakt merke i pannen.

Hun (20):

Enda en trikk passerte uten at jeg hadde rørt meg. At han virkelig hadde gått så langt, var utenfor min villeste fantasi. For wow, hvem kunne trodd at han kunne gjøre dette, og mot *meg*? Tårene presset seg på, og jeg klarte ikke å holde dem tilbake lenger. Jeg måtte jo reagere. Alle ville ha gjort det. Alle. Og please, ingen bullshit-tale om at verden ikke er rettferdig og blablabla, for jeg elsket ham, og jeg trodde han elsket meg. Men hvis det en greie å tilføre den man elsker så mye smerte som det jeg føler nå, så er det siste gangen jeg vil elske noen, noen gang. Da kaster jeg kjærligheten i søpla og hopper på neste romskip til Mars.

Han (18):

Jeg stirret ut av trikkevinduet. Regn og oktober, men inne i hodet mitt var det sommer. Ikke denne sommeren, for den var full av regn, den også. Sommeren i fjor.

Det gylne håret hennes hadde glidd gjennom fingrene mine. Mykt, fint, så uendelig vakkert. Hun snudde seg som om hun hadde hørt hva jeg tenkte. Men det var ikke tilfellet; ordene hadde glidd ut av munnen min uten at jeg hadde ment det. Duu, sa hun og skakket på hodet på en måte bare hun kunne. Øynene hennes fanget mine. Jeg elsker deg, sa hun og hvilte hodet sitt på brystet mitt. Jeg ville sitte her i parken med henne for alltid. Sånn hadde det vært. Og nå satt jeg her på et skaisete på en trikk på vei alle andre steder enn til henne. Minnene kom og gikk gjennom hodet mitt. Is på Karl Johan. Grilling i parken. Bading i Paradisbukta. På det tidspunktet hadde vi ikke engang kranglet eller ropt til hverandre. Vi hadde ikke kalt hverandre drittsekk eller sviker. Vi var i vår egen boble, før bobla sprakk.

Hun (20):

Etter den jævlige festen der alt ble umulig, begynte jeg å gå gatelangs på måfå. Sol i øynene eller regn i ansiktet. Uten mål eller mening. Jeg tenker ikke, jeg bare går. Ett skritt av gangen. Noen ganger til høyre, andre ganger til venstre. Legen min sa at jeg må trene, eller gjøre noe fysisk for å få tankene vekk, over på noe annet. Jeg må slite meg ut fysisk for å få sove, fortalte han. Pøh, som om det har noe å si. Jeg ligger våken om nettene, på siden, ryggen, magen, vrir meg rundt, ser i taket, i veggen, lukker øynene, men får ikke sove. Så jeg går. Jeg prøver å slite meg ut. Tenke på noe annet. Men det funker ikke. Hva annet skal jeg tenke på liksom? Er det noe annet som betyr noe, som er viktigere, som ... Livet mitt er et eneste rot akkurat nå. Jeg savner ham. Savner å legge hodet mitt på brystet hans og kjenne hjertet hans dunke. Han pleide å roe meg ned på en måte ingen hadde klart før. Bare blikket hans kunne få meg til å slappe av og føle meg trygg. Jeg trengte vissheten om at jeg kunne falle inn i armene hans når jeg ville, og bare drukne i hans varme og kjærlighet. Jeg forstår ikke at han kunne gjøre noe sånt mot meg, svike meg på den måten. Jeg måtte jo reagere!

Han (18):

Nesten alle har gått av trikken, og jeg er snart hjemme. Hvordan skulle jeg vite at hun kom til å reagere sånn? Jeg trodde faktisk at hun visste hvem jeg var som person. At jeg aldri hadde gjort noe som kunne såre henne med vilje. Jeg prøvde bare å være hyggelig. Jeg hadde bare vært en venn. Gjort som venner skal gjøre. Men det *hun* gjorde mot meg ... Nå er alt annerledes. Og det gjør meg til en annen. Jeg blir en som ikke bryr seg. En som ikke eier følelser. En som ikke vil innrømme overfor seg selv at han har mistet det aller kjæreste han noen gang har hatt. En som ikke bryr seg med å fortelle henne sannheten om hva som egentlig skjedde. For Kule Meg bryr seg ikke. Kule Meg har det bra. Drittliv. Hvorfor må alt være så fuckings vanskelig?

Hun (20):

Hvorfor gikk jeg egentlig på den festen? Hadde jeg droppet det, hadde vi kanskje fortsatt vært sammen i dag. Men hadde jeg villet det? Da hadde jeg ikke sett. Da hadde jeg ikke forstått.

Men er det sånn at det er bedre å leve i uvisshet? Er det sant at det man ikke vet, har man ikke vondt av? For jeg vil vite. Og nå vet jeg. Men det gjør at jeg har vondt. Det gjør at jeg ikke får sove. Det gjør meg til en jeg ikke vil være. Det fikk meg til å gjøre noe jeg aldri hadde sett for meg at jeg skulle gjøre. Hadde jeg visst, hadde jeg nok ikke dratt på den festen.

Jeg hadde det bra på festen. Vi koste oss, skikkelig. Jeg hadde med vin, og sofaen hos Kaia var så myk. Han hadde bare hatt øyne for meg hele kvelden, trodde jeg. Så naiv jeg var.

Musikken hadde vært så høy at vi ikke kunne høre hverandre ordentlig, men vi trengte ikke ord når hendene våre rørte ved hverandres, leppene våre formet store smil, og vi dro hverandre etter tur opp på dansegulvet. Vennene hans hadde plystret på oss for vi var *det* paret. Og jeg elsket det, jeg var en sucker for oppmerksomhet. Så hadde vi kommet bort fra hverandre en liten stund, jeg hadde slappet av i den mykeste sofaen ever og holdt på å døse av. Det var da jeg så det. Kaia hadde hvisket det til meg og pekt mot baderomsdøra. Jeg kunne såvidt se det brune håret til jenta han fulgte inn døråpningen, før det forsvant. Det var et kort øyeblikk der jeg bare stirret tomt mot døra og ikke skjønnte at det var ham. Jeg var full, det må jeg innrømme. Og hvis jeg ikke hadde vært det, hadde jeg kanskje ikke reagert som jeg gjorde. Men jeg klikket helt. Likevel rettfærdiggjør jeg det for meg selv. For han er en drittsekk, virkelig.

Han (18):

Jeg lå i senga og stirret blankt opp i taket. Det blåste noe helt forjævlig der ute. Jeg hørte trærne danse, svingte seg frem og tilbake, som om de lekte limbo med hverandre, sjekket hvem som kunne gå lavest uten å knekke. Snart kom et av dem til å dele seg i to, og lande på huset. Ødelegge veggen inn til rommet mitt, og knuse meg. Jeg slo på radioen for å ha noe annen støy i bakgrunnen. Jeg ristet av meg tankene, satte meg opp og stilte inn kanalene. Norwegian wood kom på. Klokken er 18:15. Hvorfor hadde jeg tenkt så mye på henne i det siste? Hun skadet meg jo. Ikke bare knuste hun hjertet mitt, men hun er virkelig glad i å knuse ting ass. Jeg ønsket fortsatt å vite om hun hadde det bra. Jeg visste at det hørt utrolig rart ut etter det som hadde skjedd. Alle gikk rundt og sa at hun er gæren, liksom. At hun var klin kokos. Men det var hos henne jeg var lykkelig, og jeg hadde ikke følt meg lykkelig siden. Jeg savnet henne, så jeg måtte gjøre noe med det. Virkelig. Nå hadde jeg bestemt meg en gang for alle. Livet var for kort til å gå her å tenke, dagdrømme om hva som kunne vært i en parallell verden. Ingenting ble bedre av å gå å angre seg. Det hjalp ingen, og i hvert fall ikke på sinnsstemningen min. Jeg la hendene mine på hodet. Kjente på arret. Hun hadde klikket, og det var virkelig ikke rom for at jeg skulle fortelle sannheten der og da. Og i ambulansen forstod jeg hva hun hadde tolket, men det var ikke i nærheten av det som virkelig hadde skjedd. Jeg følte meg sveket av at hun i det hele tatt kunne tro noe sånt om meg. Og jeg hadde virkelig ikke trodd at hun var den typen til å slå kjæresten i hodet med en vinflaske, liksom, ut i fra noen rykter hun hadde hørt. Hvem er det som gjør noe sånt? Way to overreact, liksom. Jeg slo av lyset og satte meg tilbake i senga med mobilen. 18:16. Bare et par minutter til. Skrudde av lydløs, og satte samtidig lyden på radioen opp på full guffe. Blikket hang fast på den svarte skjermen. 18:17. "And when I awoke, I was alone, The bird has flown, So I lit a fire". Nå. 18:18. "Isn't it good, Norwegian wood?"

Hun (20):

Jeg må ta meg sammen. Kanskje det er bedre slik. Studiestart er rett rundt hjørnet, og jeg kan trenge tid til å fokusere på meg selv. Starte fresh og legge alt dette bak meg.

Jeg hoppet på neste trikk som kom, og skulle til å sette i øreproppene, da jeg kjente en hånd på armen.

“Neimen, hei! Så koselig å se deg igjen!”

Jeg kikket opp på jenta ved siden av meg. Langt, brunt hår og stort smil. Jeg hadde ikke rukket å svare før hun fortsatte å prate:

“Hvordan går det med deg og kjæresten?”

Smilet hennes blendet meg.

“Han der, han var du heldig med ass”, sa hun og dultet meg vennskapelig i skulderen.

“Lol på den festen”, fortsatte hun. “Jeg ble så jævlig drita, uff, skulle virkelig ikke ha drukket så mye, men så var det han typen din da! Han var så sykt snill!”, sa hun og ristet på hodet.

“Hvis ikke han hadde hjulpet meg inn på badet hadde jeg måttet deale med den heftige spyboten”. Hun begynte å le.

“Hva mener du?” spurte jeg nervøst. “Var det du som var med ham på badet?”

“Ja, eller rettere sagt, han som var med meg. Han hjalp meg siden jeg nesten ikke klarte å stå på beina, og holdt håret mitt mens jeg kastet opp. Men jeg skal av nå, så vi snakkes”.

Jeg reiste meg for å slippe henne frem. Bena mine kjentes tunge.

“Veldig hyggelig å treffe deg igjen!” sa hun før hun forsvant ut de åpne dørene med det lange, brune håret. En kald bris veltet inn på trikken.

